

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 788

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 4 octombrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 406 din 13 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 334 alin. (4) din Codul penal, prin raportare la prevederile art. 112 alin. (1) lit. s) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	2-4	636. — Decizie privind numirea doamnei Ecaterina-Milica Dobrotă în funcția de consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor....	14
Decizia nr. 506 din 4 iulie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice	5-7	637. — Decizie privind numirea doamnei Daniela Mincu în funcția de consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor	14
Decizia nr. 511 din 4 iulie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar	8-12	638. — Decizie privind numirea domnului Dan Trăsnea în funcția de consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor	15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
634. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului pentru Relația cu Parlamentul de către domnul Dorel Tudor.....	13	639. — Decizie pentru modificarea anexei la Decizia prim-ministrului nr. 229/2013 privind stabilirea componenței Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor	15
635. — Decizie privind numirea doamnei Luisa-Mădălina Maria în funcția de consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor....	13	640. — Decizie pentru numirea doamnei Roxana-Cezarina Bănică în funcția de secretar general adjunct al Guvernului, cu rang de secretar de stat	16
		★	
	13	Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 406

din 13 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 334 alin. (4) din Codul penal, prin raportare la prevederile art. 112 alin. (1) lit. s) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 334 alin. (4) din Codul penal, excepție ridicată de Valy Vasile Grad în Dosarul nr. 458/224/2015/a1 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.113 D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se susține că, contrar susținerilor autorului excepției, intenția legiuitorului de a incrimina fapta de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul ale cărui plăcuțe cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare au fost retrase rezultă din denumirea marginală a art. 334 din Codul penal. Se arată deosebirea dintre ipoteza normei de la art. 334 alin. (4) și ipoteza normei de la alin. (1) al aceluiași articol, susținându-se că un autovehicul cu plăcuțe retrase este un autovehicul înmatriculat. Se observă că, în aceste condiții, o eventuală neconstituționalitate a art. 334 alin. (1) din Codul penal nu poate determina neconstituționalitatea art. 334 alin. (4) din Codul penal. Se mai arată că infracțiunea criticată este una ce vizează siguranța circulației pe drumurile publice și că aceasta nu interferează cu dreptul de proprietate privată asupra autovehiculului în cauză. În privința condițiilor exercitării dreptului fundamental anterior referit, se susține că acestea sunt stabilite prin lege, legiuitorul putând interveni prin impunerea unor restrângeri, în cazul unor activități periculoase social.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 458/224/2015/a1, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 334 alin. (4) din**

Codul penal, excepție ridicată de Valy Vasile Grad, într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii reglementate prin textul criticat.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că prevederile art. 334 alin. (4) din Codul penal, care sancționează penal fapta de conducere a unui autovehicul ale cărui plăcuțe cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare au fost retrase, restrânge, în mod nejustificat, exercitarea dreptului de proprietate privată al proprietarului asupra respectivului autovehicul. Se susține, în acest sens, că starea de înmatriculare este una continuă, ce începe de la data finalizării procedurii de înmatriculare și încetează la data radierii din circulație a autovehiculului. Se arată că retragerea plăcuțelor de înmatriculare, ca urmare a aplicării prevederilor art. 10 coroborate cu cele ale art. 112 alin. (1) lit. s) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, nu poate determina aplicarea dispozițiilor art. 334 alin. (4) din Codul penal, deoarece intenția legiuitorului, în reglementarea infracțiunii prevăzute de acesta, a fost de a sancționa doar circulația pe drumurile publice a unui autovehicul neînmatriculat sau cu un număr fals de înmatriculare, care nu se regăsește în evidențele autorităților române competente, întrucât doar aceste fapte aduc atingere siguranței circulației pe drumurile publice. Se susține, de asemenea, că limitarea exercitării dreptului de proprietate privată, potrivit textelor criticate, nu respectă exigențele prevederilor art. 53 din Constituție. Se arată, totodată, că dispozițiile art. 334 alin. (4) din Codul penal discriminează proprietarii autovehiculelor ale căror plăcuțe au fost retrase, în raport cu ceilalți proprietari de autovehicule.

6. **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că textul criticat este clar, precis și previzibil, conținând elemente suficiente care să permită determinarea conduitei apreciate de legiuitor ca ilicită și să ofere justițiabilului posibilitatea să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele ce ar putea rezulta din faptele sale, pentru ca acesta să își adapteze conduita la exigențele impuse prin lege. Se arată, totodată, că prevederile art. 334 alin. (4) din Codul penal nu restrâng, în mod nejustificat, dreptul de proprietate al persoanelor aflate în situația autorului excepției. Se susține, de asemenea, că dispozițiile Declarației Universale a Drepturilor Omului nu exclud limitarea exercițiului dreptului de proprietate privată, în măsura în care aceasta este prevăzută prin lege și este necesară pentru apărarea anumitor valori sociale de o anumită importanță. Se arată că legiuitorul este liber să hotărască atât cu privire la pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și referitor la condițiile răspunderii juridice pentru fapta în cauză.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată, în acest sens, că textul criticat nu afectează în niciun fel existența dreptului de proprietate al persoanei asupra autovehiculului ale cărui plăcuțe de înmatriculare au fost retrase, ci doar sancționează punerea în circulație pe drumurile publice ale unui astfel de autovehicul, din motive care privesc securitatea traficului rutier și protejarea vieții și a integrității corporale a celorlalți participanți la trafic. Se susține că, în scopul asigurării unor drepturi sau libertăți fundamentale, exercitarea dreptului de proprietate privată poate face obiectul unor restrângeri prevăzute prin lege.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se susține că dispozițiile art. 334 alin. (4) din Codul penal sunt suficient de clare, precise și previzibile pentru a permite înțelegerea condițiilor în care acestea pot fi aplicate. Se arată că afirmația autorului excepției potrivit căreia textul criticat se aplică doar în ipoteza conducerii pe drumurile publice a unui autovehicul neînmatriculat sau cu număr de înmatriculare fals reprezintă interpretarea sa subiectivă. Se conchide că prevederile art. 334 alin. (4) din Codul penal nu contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 334 alin. (4) din Codul penal. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține, însă, că autorul critică, în realitate, prevederile art. 334 alin. (4) din Codul penal, prin raportare la prevederile art. 112 alin. (1) lit. s) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, care au următorul cuprins:

— Art. 334 alin. (4): „*Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tractarea unei remorci ale cărei plăcuțe cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare au fost retrase sau a unui vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.*”;

— Art. 112 alin. (1) lit. s): „*Certificatul de înmatriculare sau de înregistrare ori dovada înlocuitoare a acestuia se reține de către poliția rutieră în următoarele cazuri: [...] s) vehiculul nu este asigurat de răspundere civilă în caz de pagube produse terților prin accidente de circulație, conform legii; [...]*”.

13. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul român, art. 3 cu privire la teritoriu, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și prevederilor art. 1 și art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului cu privire la egalitatea în drepturi și la dreptul de proprietate.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, dispozițiile art. 334 alin. (4) din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate, fiind pronunțată în acest sens Decizia nr. 537 din 6 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1002 din 13 decembrie 2016, prin care a constatat, între altele, că art. 334 face parte din cap. II — *Infrațiuni contra siguranței circulației pe drumurile publice* al titlului VII — *Infrațiuni contra siguranței publice* al Părții speciale a Codului penal și are denumirea marginală „*Punerea în circulație sau conducerea unui vehicul neînmatriculat*”, având ca obiect juridic relațiile sociale formate în domeniul asigurării bunei desfășurări a circulației pe drumurile publice, circulație care trebuie să se realizeze în condiții de legalitate. Astfel, Curtea a reținut că art. 334 din Codul penal incriminează, la alin. (4), activitatea de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul sau de tractare a unei remorci ale căror plăcuțe cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare au fost retrase sau a unui vehicul înmatriculat în alt stat, care nu are drept de circulație în România. S-a observat, totodată, că aceeași faptă a fost incriminată, în trecut, prin dispozițiile art. 85 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, care au fost abrogate prin prevederile art. 121 pct. 1 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

15. Având în vedere cele reținute prin decizia anterior citată, Curtea constată că, spre deosebire de dispozițiile art. 334 alin. (4) din Codul penal, prevederile art. 112 alin. (1) lit. s) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 sancționează contravențional neîndeplinirea obligației de încheiere de către proprietarul sau de către utilizatorul vehiculului a unei asigurări de răspundere civilă în caz de pagube produse terților prin accidente de circulație, conform legii, respectiv potrivit dispozițiilor Legii nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, act normativ care era aplicabil la data săvârșirii faptelor analizate în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, și care prevedea, la art. 4, obligativitatea încheierii unei polițe de asigurare din categoria precizată în cuprinsul art. 112 alin. (1) lit. s) mai sus referit. Măsura aplicabilă în ipoteza juridică prevăzută la art. 112 alin. (1) lit. s) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 constă în reținerea de către poliția rutieră a certificatului de înmatriculare sau de înregistrare a vehiculului ori a dovezii înlocuitoare a acestuia, sancțiune ce trebuie coroborată cu cea prevăzută la alin. (3) al art. 112 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, care prevede, pentru aceeași ipoteză juridică, și retragerea plăcuțelor cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare.

16. Analizând dispozițiile legale mai sus arătate, Curtea reține că prevederile art. 334 alin. (4) din Codul penal nu includ, printre ipotezele juridice pe care le reglementează, și faptele prevăzute la art. 112 alin. (1) lit. s) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002. Astfel, art. 334 alin. (4) din Codul penal incriminează activitatea de punere în circulație sau conducerea

unui vehicul neînmatriculat, în timp ce prevederile art. 112 alin. (1) lit. s) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 sancționează contravențional lipsa asigurării de răspundere civilă în caz de pagube produse terților prin accidente de circulație, conform legii. Pentru acest motiv, Curtea constată că nu poate fi reținută existența unui paralelism de reglementare între dispozițiile art. 334 alin. (4) din Codul penal și cele ale art. 112 alin. (1) lit. s) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, acestea sancționând, în realitate, penal și, respectiv, contravențional, conduite distincte, ce afectează categorii de relații sociale distincte (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 537 din 6 iulie 2016, paragrafele 15 și 16).

17. De asemenea, Curtea reține, pe de o parte, că dispozițiile legale mai sus enunțate se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipotezele juridice prevăzute prin textele criticate, iar, pe de altă parte, că persoanele care conduc pe drumurile publice autovehicule sau tractează remorci ale căror plăcuțe cu numărul de înmatriculare ori de înregistrare au fost retrase sau care conduc un vehicul înmatriculat în alt stat, care nu au drept de circulație în România, se află într-o situație juridică diferită de cea a persoanelor fizice sau juridice care își încalcă obligația de încheiere a asigurării de răspundere civilă în caz de pagube produse terților prin accidente de circulație, motiv pentru care nu poate fi reținută încălcarea prin acestea a dispozițiilor art. 16 din Constituție referitoare la principiul egalității în drepturi. Or, referitor la acest din urmă principiu, instanța de contencios constituțional a reținut, în jurisprudența sa, că discriminarea presupune aplicarea unui regim juridic diferit unor situații care nu se deosebesc în mod obiectiv și rezonabil (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 537 din 6 iulie 2016, paragraful 18). Prin urmare, Curtea constată că nu poate fi reținută încălcarea, prin textul criticat, a prevederilor art. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ce reglementează egalitatea în drepturi.

18. Referitor la pretinsa încălcare, prin dispozițiile legale criticate, a prevederilor art. 44 din Constituție, Curtea reține că aplicarea pedepsei penale prevăzute prin textul criticat,

coroborată cu sancțiunea contravențională reglementată la art. 112 alin. (1) lit. s) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, nu este de natură a încălca dreptul de proprietate privată asupra vehiculului în cauză, ci doar de a restrânge exercitarea acestuia, prin limitarea atributului folosinței. Această soluție juridică este reglementată, însă, cu respectarea dispozițiilor constituționale ale art. 53, reprezentând o aplicare a prevederilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conform cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. Astfel, reținerea certificatului de înmatriculare sau de înregistrare a vehiculului și retragerea plăcuțelor cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare este o măsură aplicabilă pe o perioadă limitată de timp, mai exact, până la prezentarea de către proprietarul sau utilizatorul vehiculului a dovezii încetării motivului pentru care acestea au fost reținute, aspect prevăzut la art. 112 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002. Totodată, sancțiunea criticată este reglementată printr-o ordonanță de urgență, reglementarea acesteia are un scop legitim, constând în desfășurarea raporturilor civile ale proprietarilor sau utilizatorilor de vehicule cu terții în condiții de siguranță, sub aspectul capacității celor dintâi de a plăti despăgubirile având ca obiect eventuale pagube produse terților prin accidente de circulație, fiind necesară într-o societate democratică, și este proporțională cu situația care a determinat-o, nefiind de natură a afecta substanța dreptului de proprietate asupra vehiculului.

19. Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că nu poate fi reținută nici încălcarea, prin textele criticate, a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție, ce reglementează statul român, și a prevederilor art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la dreptul de proprietate.

20. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 3, Curtea reține că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât reglementează cu privire la teritoriul României.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Valy Vasile Grad în Dosarul nr. 458/224/2015/a1 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și constată că dispozițiile art. 334 alin. (4) din Codul penal, prin raportare la prevederile art. 112 alin. (1) lit. s) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 13 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 506

din 4 iulie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. c)
din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată de Casa Județeană de Pensii Sibiu în Dosarul nr. 292/85/2016 al Tribunalului Sibiu — Secția I civilă și care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.207D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, întrucât, potrivit art. 47 alin. (2) din Constituție, cetățenii au dreptul la pensie și la alte forme de asigurări sociale și măsuri de protecție socială în condițiile stabilite de lege. Astfel, legiuitorul are libertatea să stabilească drepturile de asigurări sociale convenite, condițiile și criteriile de acordare a acestora, modul de calcul și cuantumul valoric al lor, în raport cu posibilitățile create prin resursele financiare disponibile, și să le modifice în concordanță cu schimbările ce se produc în resursele economico-financiare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 292/85/2016, **Tribunalul Sibiu — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice**. Excepția a fost ridicată de Casa Județeană de Pensii Sibiu într-o cauză având ca obiect cerere privind recalcularea pensiei.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010 sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că principiul contributivității, în baza căruia funcționează în prezent sistemul public de pensii, se aplică și pentru perioadele anterioare datei de 1.04.2001. Astfel, arată că acest principiu guvernează sistemul unitar de pensii publice instituit cu începere din data de 1.04.2001 — data intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, act normativ în care, la art. 2 lit. e), se afirma pentru prima dată, în mod explicit, acest principiu, prevederea fiind preluată de actuala formă a Legii nr. 263/2010. Din punct de vedere structural, principiul

contributivității, așa cum a fost legiferat prin Legea nr. 19/2000 și, ulterior, prin Legea nr. 263/2010, cuprinde două componente aflate în interdependență, și anume contribuțiile datorate de persoanele fizice și juridice și drepturile de asigurări sociale convenite în baza acestor contribuții. Acest principiu s-a materializat în Legea nr. 263/2010 în privința contribuțiilor de asigurări sociale la art. 33—36, iar în ceea ce privește drepturile corelative la art. 166.

6. Autoarea excepției apreciază că, pentru perioada anterioară datei de 1.04.2001, legiuitorul a conceput o normă derogatorie de la acest principiu, respectiv art. 164 din Legea nr. 19/2000, în prezent abrogată, și art. 165 din Legea nr. 263/2010 aplicabil pentru veniturile salariale anterioare datei de 1.04.2001, care urmează să se valorifice la stabilirea ori la recalcularea pensiei. Ca atare, susține că norma generală este cuprinsă, cu valoare de principiu, în art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010, iar norma specială se regăsește la art. 165 din aceeași lege.

7. În opinia autoarei excepției, casele teritoriale de pensii aplică în mod diferit principiul contributivității. Astfel, deși sunt obținute înainte de 1.04.2001, acestor venituri salariale solicitate, de către reclamanta din dosar, a fi luate în calculul pensiei, respectiv ajutor concediu, alte ajutoare și ajutor în natură, ar trebui să li se aplice dispozițiile art. 165 din Legea nr. 263/2010, iar unele case teritoriale de pensii le iau în calcul la stabilirea sau recalcularea pensiei, în baza principiului contributivității, și altele nu, cum este și cazul Casei Județene de Pensii Sibiu. Se susține că această aplicare neunitară există și în cazul instanțelor judecătorești, care procedează în mod diferit în ceea ce privește aplicarea principiului contributivității pentru veniturile salariale obținute înainte de 1.04.2001. Or, potrivit principiului neretroactivității legii civile, legea dispune numai pentru viitor.

8. Autoarea excepției apreciază că Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 19/2012 referitoare la recursul în interesul legii, nu a reușit să lămurească ce prevedere legală are aplicabilitate pentru veniturile obținute în perioada anterioară datei de 1.04.2001 ce urmează a fi valorificate la pensie.

9. În continuare, autoarea excepției arată că principiul contributivității nu a existat în legislația anterioară datei de 1.04.2001 și de aceea, în baza art. 165 din Legea nr. 263/2010 (art. 164 din Legea nr. 19/2000), pentru perioadele anterioare acestei date, la determinarea punctajelor lunare se utilizează salariile tarifare, brute sau nete, așa cum au fost înscrise în carnetul de muncă și sporurile cu caracter permanent care, după 1.04.2001, au făcut parte din baza de calcul a pensiilor conform legislației anterioare. Consideră că, deși la nivel declarativ în legislația pensiilor anterioară datei de 1.04.2001 (Legea nr. 3/1977 modificată prin Legea nr. 49/1992) se afirma obligativitatea plății contribuțiilor de asigurări sociale de către unități, iar dreptul la pensie este recunoscut tuturor cetățenilor țării, nu se poate afirma că avea aplicabilitate principiul contributivității, astfel cum este el definit în actuala reglementare, întrucât lipsește corelația dintre contribuția achitată și drepturile de asigurări sociale convenite pentru aceste contribuții.

10. Autoarea excepției consideră că, dacă se interpretează că pentru veniturile obținute de angajați înainte de 1.04.2001, ce urmează a fi valorificate la pensie, se aplică principiul contributivității, și nu art. 165 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, care limitează aceste venituri la salariile (tarifare) brute sau nete, astfel cum au fost înscrise în carnetul de muncă (cu sau fără impozit) și sporurile cu caracter permanent, care după 1.04.1992, au făcut parte din baza de calcul a pensiilor, potrivit legislației anterioare, așa cum sunt definite la alin. (2) al aceluiași articol de lege, atunci s-ar înfrânge principiul neretroactivității legii civile.

11. În final, se susține de către autoarea excepției — Casa Județeană de Pensii Sibiu — că adepții principiului contributivității pentru perioada anterioară datei de 1.04.2001 fac o gravă confuzie între baza de calcul a pensiilor după data de 1.04.1992, la care se referă art. 165 alin. (2) din Legea nr. 263/2010, și cea a contribuțiilor de asigurări sociale, reglementată de Decretul nr. 389/1972. Ca urmare a acestei confuzii, pe care o fac și unele instanțe judecătorești, se solicită valorificarea sporurilor cu caracter permanent obținute anterior datei de 1.04.2001, care ar fi intrat în baza de calcul a contribuțiilor de asigurări sociale, și nu în baza de calcul a pensiei, așa cum prevede legea.

12. **Tribunalul Sibiu — Secția I civilă** apreciază că textul art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010 trebuie aplicat în mod egal tuturor celor vizați de ipoteza normei legale, adică cei care se pensionează sub incidența Legii nr. 263/2010, fiind de principiu că drepturile la pensie se stabilesc pe baza unor venituri realizate/plătite retroactiv. Legea nr. 263/2010 stabilește drepturile la pensie doar pentru viitor, și nu retroactiv, iar aplicarea principiului contributivității pentru perioadele anterioare datei de 1.04.2001 nu poate fi considerată neconstituțională, întrucât nu este cazul unei aplicări retroactive a unei legi, legea aplicându-se doar celor care se pensionează începând cu data intrării sale în vigoare. Nu este specific legilor în materia pensiilor să se aplice unor situații juridice născute sub imperiul lor, fiind o regulă ca legea sub imperiul căreia se pensionează o persoană să-i stabilească modul, criteriile, vârsta de pensionare etc. Aplicarea principiului contributivității se impune și din considerente de ordin practic, întrucât numai după 1.04.2001 angajatorii depun la casele de pensii declarații nominale care cuprind distinct și individual pentru angajați veniturile realizate.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția invocată este neîntemeiată. Astfel, apreciază că, din analiza criticii de neconstituționalitate formulate de autoarea excepției, se constată că aceasta invocă neconstituționalitatea prevederilor art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010, prin prisma existenței unei practici administrative și judiciare neunitare, cu privire la aplicarea principiului contributivității anterior datei de 1.04.2001. În acest context, consideră că nu pot fi reținute criticile invocate de autoarea excepției, care vizează, în realitate, aspecte de aplicare a legii ce țin de competența instanței judecătorești, iar nu a instanței de contencios constituțional. Precizează, totodată, că problema de drept vizând aplicarea principiului contributivității pentru perioada anterioară datei de 1.04.2001 a fost analizată de către Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 19/2011. De asemenea, apreciază că dispozițiile art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010 sunt constituționale în raport cu prevederile art. 15 din Constituție.

15. **Avocatul Poporului** arată că își menține punctul de vedere formulat anterior în dosarul Curții Constituționale în care a fost pronunțată Decizia nr. 243 din 29 aprilie 2014, în sensul constituționalității dispozițiilor art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din data de 20 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins: „*Sistemul public de pensii se organizează și funcționează având ca principii de bază: [...]*”

c) principiul contributivității, conform căruia fondurile de asigurări sociale se constituie pe baza contribuțiilor datorate de persoanele fizice și juridice participante la sistemul public de pensii, drepturile de asigurări sociale cuvenindu-se în temeiul contribuțiilor de asigurări sociale plătite;”

19. În opinia autoarei excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii civile.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, sistemul public de pensii se organizează și funcționează având ca bază și principiul contributivității, conform căruia fondurile de asigurări sociale se constituie pe baza contribuțiilor datorate de persoanele fizice și juridice participante la sistemul public de pensii, drepturile de asigurări sociale cuvenindu-se în temeiul contribuțiilor de asigurări sociale plătite. Totodată, Curtea observă că textul de lege supus controlului de constituționalitate, respectiv art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010, a preluat soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art. 2 lit. e) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, care a fost abrogată prin art. 196 lit. a) din cap. X al Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.

21. În ceea ce privește dispozițiile art. 165 din Legea nr. 263/2010, invocate de autoarea excepției în susținerea criticilor de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 466 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 12 noiembrie 2014, paragraful 15, Curtea a reținut că aceste norme „au același conținut normativ ca prevederile art. 164 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, abrogată prin Legea nr. 263/2010. Asupra dispozițiilor art. 164 din Legea nr. 19/2000, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 506 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 1 iunie 2009, reținând că modul de stabilire a punctajului mediu anual, a valorii punctului de pensie, a condițiilor de includere a unor perioade în stagiul de cotizare, ca și a altor condiții și criterii de calcul al pensiilor țin de competența și opțiunea exclusivă a legiuitorului, fiind norme cu caracter tehnic. Astfel, Parlamentul le poate stabili și modifica în raport cu posibilitățile financiare disponibile ori cu modificările ce se produc în resursele economico-financiare ale societății.”

22. Cu privire la stabilirea bazei de calcul al pensiilor în funcție de anumite categorii de venituri realizate de salariați anterior intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000, prin Decizia nr. 736 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 4 ianuarie 2007, Curtea Constituțională a reținut că „verificarea împrejurărilor dacă, potrivit legislației anterioare, s-au încasat sau nu contribuții la asigurările sociale de stat pentru veniturile excluse de la stabilirea punctajului anual și dacă aceste venituri au făcut sau nu parte din baza de calcul a pensiilor constituie probleme de fapt și de aplicare a legii în cazuri concrete individuale, a căror soluționare intră în competența exclusivă a instanței judecătorești”.

23. Referitor la categoriile de venituri stabilite pentru determinarea punctajelor lunare, pentru perioadele anterioare datei de 1 aprilie 2001, prin Decizia nr. 19 din 10 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 23 ianuarie 2013, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit următoarele: „În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 2 lit. e) și art. 164 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și pct. V din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, sporurile și alte venituri suplimentare realizate anterior datei de 1 aprilie 2001 vor fi luate în considerare la stabilirea și recalcularea pensiilor din sistemul public dacă au fost incluse în baza de calcul conform legislației anterioare, sunt înregistrate în carnetul de muncă sau în adeverințele eliberate de unități, conform legislației în vigoare, și pentru acestea s-a plătit contribuția de asigurări sociale”. În considerentele acestei decizii, instanța supremă a reținut: „contribuția pentru asigurările sociale de stat a fost instituită în sarcina angajatorilor inițial prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 4.161/1953, ulterior prin Decretul nr. 389/1972, iar potrivit acestor acte normative contribuția se aplica asupra câștigului brut realizat de salariați. Cu alte cuvinte, atât angajatorul, cât și salariatul contribuiau la sistemul de asigurări sociale de stat, sistem contributiv dualist care se regăsește și în reglementarea actuală. Sub acest aspect este de reținut că nu poate fi primită teoria potrivit căreia s-ar face o aplicare retroactivă a Legii nr. 19/2000 în ceea ce privește principiul contributivității, pentru persoanele ale căror drepturi de pensie s-au născut anterior datei de 1 aprilie 2001”. De

asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că „principalul element obiectiv apt să conducă la o justă și legală stabilire și reactualizare a pensiilor provenind din fostul sistem de asigurări sociale de stat îl reprezintă contribuțiile de asigurări sociale plătite, astfel că la stabilirea și reactualizarea drepturilor de pensie trebuie luate în calcul toate sporurile și alte venituri de natură salarială pentru care angajatorul/angajatul a plătit contribuția pentru asigurările sociale de stat. Evident, acest mod de interpretare a normelor legale în materie nu va fi de natură să înlăture beneficiul prevederilor art. 164 alin. (2) și (3) din Legea nr. 19/2000, în sensul că se prezumă că s-au plătit aceste contribuții pentru sporurile care au făcut parte din baza de calcul a pensiilor conform legislației anterioare și care sunt înregistrate în carnetul de muncă, abordarea prezentată înscriindu-se în orientarea Înaltei Curți de Casație și Justiție reflectată de celelalte decizii pronunțate în recursurile în interesul legii promovate în această materie, cu referire expresă la Decizia nr. 5 din 20 septembrie 2010 și Decizia nr. 19 din 17 octombrie 2011.”

24. Astfel, prin Decizia nr. 19 din 17 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 22 noiembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție — în interpretarea dispozițiilor art. 2 lit. e), art. 78 și art. 164 alin. (1) și (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat — a decis că: „Formele de retribuire obținute în acord global, prevăzute de art. 12 alin. 1 lit. a) din Legea retribuirii după cantitatea și calitatea muncii nr. 57/1974, vor fi luate în considerare la stabilirea și recalcularea pensiilor din sistemul public, dacă au fost incluse în salariul brut și, pentru acestea, s-a plătit contribuția de asigurări sociale la sistemul public de pensii.”

25. Având în vedere aceste argumente, precum și faptul că, în realitate, criticile vizează interpretarea dată de unele instanțe și de unele case teritoriale de pensii textului de lege criticat, Curtea reține că susținerile autoarei excepției de neconstituționalitate constituie aspecte care țin de interpretarea și aplicarea legii și, prin urmare, acestea intră în competența de soluționare a instanțelor judecătorești, iar nu a instanței de contencios constituțional.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată de Casa Județeană de Pensii Sibiu în Dosarul nr. 292/85/2016 al Tribunalului Sibiu — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sibiu — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 iulie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 511

din 4 iulie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. i)
din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, ridicată de Asociația Națională a Distribuitorilor de Produse de Uz Veterinar din România în Dosarul nr. 3.754/2/CAF/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, excepție care constituie obiectul Dosarului nr. 1.733D/2015 al Curții Constituționale.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 30 mai 2017, în prezența apărătorului ales al autorului excepției și a celui al Colegiului Medicilor Veterinari din România, precum și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul prevederilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, a amânat pronunțarea pentru data de 15 iunie 2017. La acea dată, Curtea, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru 4 iulie 2017, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 12 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.754/2/CAF/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar**, excepție ridicată de Asociația Națională a Distribuitorilor de Produse de Uz Veterinar din România într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 31/2015 pentru modificarea și completarea Normei sanitare veterinare privind condițiile de organizare și funcționare a unităților farmaceutice veterinare, precum și procedura de înregistrare sanitară veterinară/autorizare sanitară veterinară a unităților și activităților din domeniul farmaceutic veterinar, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 83/2014.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine prevederilor

art. 45 din Constituție, în măsura în care activitatea de comercializare cu amănuntul și utilizare a produselor biologice, antiparazitare de uz special, precum și a medicamentelor de uz veterinar poate fi desfășurată numai de medici veterinari, iar nu și de către societăți cu obiect de activitate activități veterinare în cadrul cărora își exercită profesia medici veterinari, fără ca acționariatul societății să aparțină exclusiv medicilor veterinari. Persoanelor care dețin astfel de unități le este afectată capacitatea civilă de folosință prin imposibilitatea realizării obiectului de activitate specific. Astfel, se limitează libertatea economică cu efect asupra liberei concurențe, fără a se justifica tratamentul juridic restrictiv, în condițiile în care libertatea economică presupune și exercitarea activităților într-un mediu concurențial nedistorsionat de bariere legale discriminatorii și practici neloiale. Arată că acest drept fundamental trebuie interpretat în corelație cu art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit căruia statul trebuie să asigure libertatea comerțului și protecția concurenței loiale. Precizează, totodată, că unii membri ai asociației s-au adresat Consiliului Concurenței cu o sesizare cu privire la efectele ordinului asupra libertății comerțului și a concurenței pe piața produselor farmaceutice veterinare, acesta reținând că cerința prevăzută de art. 43 lit. j) din norma sanitară veterinară aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 83/2014 (în continuare, ANSVSA), care stabilește că, în vederea obținerii autorizației sanitare veterinare de funcționare pentru farmaciile veterinare, este necesară depunerea copieii certificatului de înregistrare în registrul unic al cabinetelor medicale veterinare, este susceptibilă de a restrânge concurența pe piață. Acest demers a fost urmat de recunoașterea de către ANSVSA a caracterului nelegal al art. 43 lit. j) din Ordinul președintelui ANSVSA nr. 83/2014, în situația existenței unor farmacii veterinare a căror structură nu este formată exclusiv din medici veterinari, aceasta considerând justificată eliminarea condiției cuprinse în articolul menționat, pentru a evita apariția unor situații de restricționare a concurenței pe piața comercializării cu amănuntul a produselor medicinale veterinare prin intermediul farmaciilor veterinare. Susține autorul excepției că, în acest context, ANSVSA s-a angajat să abroge prevederea din actul administrativ atacat în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate și să inițieze un proiect de ordin pentru abrogarea textului menționat. De asemenea arată că, prin restricționarea activității de comercializare a produselor de uz veterinar numai în favoarea persoanelor juridice deținute de medici veterinari, se înlătură dreptul celorlalte persoane de a desfășura o astfel de activitate economică, încălcându-se art. 53 din Constituție. Mai susține că se încalcă și dreptul de proprietate privată, fiind evidentă lezarea drepturilor și intereselor patrimoniale ale persoanelor ce dețin farmacii veterinare pe întreg teritoriul României, care activează de zeci de ani în domeniu și care, deși au făcut investiții financiare și umane considerabile, nu își mai pot desfășura activitatea specifică. Precizează, totodată, că, prin impunerea restricției în discuție, o societate deja înființată ajunge să nu mai poată funcționa ca urmare a imposibilității

obținerii autorizației de funcționare. Consecința este că restricția blochează exercitarea activității economice pentru care societățile ce dețin farmacii veterinare au fost înființate, iar acționarii sunt constrânși ca, la un moment dat, să înstrăineze participațiile ori să procedeze la lichidarea societății, fiind în mod vădit afectat dreptul de proprietate privată.

5. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia cu privire la constituționalitatea textului de lege criticat.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textul de lege supus controlului de constituționalitate enumeră într-o manieră exhaustivă domeniile de competență ale profesiei de medic veterinar și nu se poate susține că ar aduce atingere drepturilor și intereselor patrimoniale ale persoanelor care dețin farmacii.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele, concluziile scrise și celelalte documente depuse la dosar, susținerile reprezentanților părților prezente în ședința publică, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 24 martie 2014, potrivit căreia „*Profesiunea de medic veterinar are exclusivitate în următoarele domenii de competență: (...) i) comercializarea cu amănuntul și utilizarea produselor biologice, antiparazitare de uz special și medicamentelor de uz veterinar;*”.

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Constituție cuprinse la art. 44 alin. (1), care stabilesc că dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate, iar conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege, art. 45, care garantează accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea susține că sunt încălcate și prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul de proprietate și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la aceeași convenție, referitor la interzicerea discriminării. Afirmă că sunt nesocotite prevederile din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene cuprinse la art. 10 privind egalitatea în fața legii, art. 16 privind libertatea de a desfășura o activitate comercială, art. 17 privind dreptul de proprietate, art. 21 privind nediscriminarea și art. 52 privind restrângerea drepturilor și libertăților, art. 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană care recunoaște drepturile din Carta drepturilor

fundamentale, art. 106 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene referitoare la întreprinderile publice și întreprinderile cărora statele membre le acordă drepturi speciale sau exclusive, prevederile din Directiva 123/2006 a Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene cuprinse la art. 15 alin. (3) privind îndeplinirea condițiilor pentru cerințele nediscriminatorii și la art. 25 privind obligația statelor de a nu adopta cerințe care să limiteze desfășurarea activităților multidisciplinare, precum și prevederile din Directiva 82/2001 cuprinse la art. 67 privind dreptul de achiziție și deținere a produselor medicale veterinare recunoscut în favoarea publicului și la art. 69 privind dreptul de achiziție, deținere, administrare a produselor medicale veterinare care au proprietăți anabolice, antiinfecțioase, antiparazitare, antiinflamatorii, hormonale sau psihotrope recunoscut în favoarea deținătorilor și proprietarilor de animale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în esență, autorul excepției, Asociația Națională a Distribuitorilor de Produse de Uz Veterinar din România susține că art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998, care prevede că profesia de medic veterinar are exclusivitate în domeniul comercializării cu amănuntul și al utilizării produselor biologice, antiparazitare de uz special și medicamentelor de uz veterinar, este neconstituțional, întrucât limitează libertatea economică și libera concurență și, în același timp, lezează drepturile și interesele patrimoniale ale persoanelor ce dețin deja farmacii veterinare.

13. Față de aceste critici, Curtea reține că nici dreptul de proprietate privată, nici libertatea economică nu sunt drepturi absolute, ci pot fi limitate, prin impunerea de către legiuitor a anumitor condiții de formă și de fond pentru exercitarea acestora, concluzie ce rezultă din dispozițiile constituționale care garantează aceste drepturi.

Astfel, potrivit art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală, conținutul și limitele dreptului de proprietate privată „*sunt stabilite de lege*”, iar art. 45 statuează că accesul liber al persoanei la o activitate economică, precum și libera inițiativă și exercitarea acestora se desfășoară „*în condițiile legii*”.

14. Exclusivitatea conferită medicilor veterinari de art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998, cu eliminarea implicită a posibilității oricărei persoane care nu are calitatea de medic veterinar de a comercializa tipurile de produse enumerate de textul de lege criticat, este o expresie a prevederilor art. 35 alin. (1) și (2) din Constituție, potrivit căreia statul recunoaște dreptul oricărei persoane la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic și, în acest scop, trebuie să asigure cadrul legislativ pentru exercitarea acestui drept. Animalele pot fi privite ca o parte constitutivă a unui mediu înconjurător durabil și echilibrat ecologic, protecția acestora fiind încorporată în cadrul mai larg al asigurării condițiilor pentru menținerea unei naturi sănătoase, de care să beneficieze atât generațiile prezente, cât și cele viitoare.

15. Totodată, mediul înconjurător de calitate implică și o faună sănătoasă, problemele animalelor putând afecta, în același timp, sănătatea și siguranța oamenilor. Grijă pentru sănătatea animalelor apare, așadar, ca o reflexie a dreptului oamenilor la ocrotirea sănătății, garantat la nivel constituțional prin prevederile art. 34, care instituie în sarcina statului obligația de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice. Tratarea necorespunzătoare a unor boli ale animalelor transmisibile oamenilor sau potențialele probleme de sănătate ale populației pe care consumul de produse provenind din animale bolnave ori cărora li s-au administrat în mod irațional anumite medicamente sunt doar câteva dintre riscurile pe care

comercializarea cu amănuntul doar de către medicii veterinari a produselor menționate în textul de lege criticat le poate evita.

16. Activitățile pe care legiuitorul le dă în competența exclusivă a medicilor veterinari prezintă o importanță deosebită, având un impact direct asupra sănătății animalelor și indirect asupra celei a oamenilor. În considerarea acestor valori ce se urmărește a fi protejate, desfășurarea activităților date de lege în competența medicilor veterinari — inclusiv cea asupra căreia poartă critica de neconstituționalitate în cauza de față — necesită o pregătire teoretică și practică specială, pe care doar persoanele care au obținut diplomă de medic veterinar eliberată de o instituție de învățământ superior o pot dovedi. Absolvirea studiilor academice de medicină veterinară (învățământ universitar desfășurat pe parcursul a 6 ani) reprezintă o garanție pentru dobândirea cunoștințelor de specialitate care conturează un profesionist autentic, apt să acționeze cu responsabilitate și competență pentru prevenirea, combaterea și vindecarea bolilor animalelor. Stabilindu-se prin lege exclusivitatea medicului veterinar în domeniul comercializării și utilizării produselor biologice, antiparazitare de uz special și medicamentelor de uz veterinar, se conferă profesionalism actului medical-veterinar și se evită riscul ca o persoană lipsită de pregătire de specialitate să exercite competențe proprii unei profesii strict specializate, cu consecința periculoasă a posibilei comiteri a unor greșeli care să afecteze negativ sănătatea animalelor și, consecutiv, pe cea a oamenilor.

17. Exclusivitatea stipulată prin textul de lege criticat este justificată cu atât mai mult cu cât în domeniul veterinar nu există profesia de farmacist veterinar, calificat prin studii superioare de specialitate, așa cum există în domeniul farmaciei umane. O altă formă de specializare în domeniul veterinar, în afară de Facultatea de Medicină Veterinară, o reprezintă colegiile postliceale cu învățământ de scurtă durată (3 ani), dar absolvenții acestora obțin diplomă de asistent veterinar sau tehnician veterinar.

18. Prin urmare, doar medicul veterinar deține competențele necesare pentru desfășurarea activităților specifice prin care se asigură sănătatea și bunăstarea animalelor, și, implicit, calitatea mediului înconjurător, de care beneficiază deopotrivă oamenii și animalele. Așa cum se statuează în art. 1 alin. (3) din Legea nr. 160/1998, *„Medicina veterinară este o știință medicală care asigură confortul și protecția animalelor și contribuie la menținerea sănătății publice și la protecția mediului”*. Totodată, art. 3 alin. (1) din Legea nr. 160/1998 prevede că *„Profesiunea de medic veterinar are ca obiective apărarea sănătății animalelor, sănătății publice, protecția consumatorului și a mediului înconjurător, în scopul ameliorării efectivelor de animale, al asigurării securității alimentare a populației, al facilitării relațiilor comerciale și al păstrării echilibrului ecologic”*.

19. În consecință, ținând seama de cele mai sus arătate, Curtea apreciază că este justificat ca medicul veterinar să fie cel care să comercializeze produsele biologice, antiparazitare de uz special și medicamentele de uz veterinar conștientizând responsabilitatea exercițiului actului medical specific, cunoscând necesitatea respectării anumitor scheme de tratament și importanța aprecierii corecte cu privire la compatibilitatea substanțelor active existente în anumite medicamente în cazul asocierilor de tratamente și având permanent în vedere prevenirea riscului accidentelor medicamentoase, în scopul asigurării deopotrivă a sănătății animalelor și a sănătății oamenilor.

20. Din această perspectivă, prevederile art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998, care formează obiectul prezentei excepții, nu contravin dispozițiilor art. 45 din Constituție, care garantează

accesul liber al persoanei la o activitate economică, precum și libera inițiativă, dar care, în același timp, condiționează exercitarea acestora de respectarea exigențelor stabilite prin lege. Or, în acest caz, ținând cont de importanța domeniului vizat, legiuitorul a înțeles să permită doar medicilor veterinari să desfășoare activitățile enumerate în textul de lege criticat, măsura fiind de natură să asigure un just echilibru între cerințele de interes general referitoare la sănătatea publică și limitarea instituită prin prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate și întrunind, totodată, și exigențele referitoare la caracterul adecvat și necesar, așa cum rezultă din cele mai sus prezentate.

21. Totodată, prevederile de lege supuse controlului nu sunt de natură ca, prin ele însele, să nesocotească nici dreptul de proprietate privată. Dacă, în speță, din modul de transpunere la nivelul legislației secundare a dispozițiilor legislației primare rezultă atingeri aduse acestui drept fundamental, nu poate fi pusă în discuție constituționalitatea textului din lege supus controlului, deficitare sau defectuoase sub acest aspect fiind, eventual, reglementările subsecvente emise în baza acestuia.

22. Curtea observă că autorul excepției critică textul supus controlului de constituționalitate în special prin prisma modului de organizare a unităților prin intermediul cărora se realizează comercializarea cu amănuntul a produselor biologice, antiparazitare de uz special și a medicamentelor de uz veterinar.

23. Astfel, autorul excepției susține că prevederile art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998 contravin prevederilor art. 44 și 45 din Constituție în măsura în care activitatea de comercializare cu amănuntul a produselor menționate poate fi desfășurată numai de medici veterinari, iar nu și de către societăți cu obiect de activitate activități veterinare în cadrul cărora să își exercite profesia medici veterinari, fără ca acționariatul societății să aparțină exclusiv medicilor veterinari.

24. Sub acest aspect, Curtea reține că litigiul de contencios administrativ în cursul soluționării căruia a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate vizează anularea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 31/2015 pentru modificarea și completarea Normei sanitare veterinare privind condițiile de organizare și funcționare a unităților farmaceutice veterinare, precum și procedura de înregistrare sanitară veterinară/ autorizare sanitară veterinară a unităților și activităților din domeniul farmaceutic veterinar, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 83/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 235 din 7 aprilie 2015. Prin acest ordin au fost abrogate prevederile art. 43 lit. j) din Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 83/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 și 541 bis din 22 iulie 2014, potrivit cărora, în vederea obținerii autorizației sanitare veterinare de funcționare pentru farmaciile veterinare, reprezentantul legal al unității trebuie să depună la autoritatea sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor competentă un dosar care să conțină, printre alte documente, copia certificatului de înregistrare în registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică.

25. Situația litigioasă a fost generată de faptul că, în art. 1 lit. m) din Statutul medicului veterinar, adoptat prin Hotărârea Congresului Național al Medicilor Veterinari nr. 3/2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 din 16 septembrie 2014, se precizează în mod expres faptul că în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică, gestionat de Biroul executiv al Consiliului național al Colegiului Medicilor Veterinari, sunt înregistrate toate

unitățile medicale veterinare de asistență, cu sau fără personalitate juridică, cu drept de funcționare în România, precum și farmaciile veterinare și punctele farmaceutice veterinare, „dacă acționariatul este format exclusiv din medici veterinari sau este constituit altfel, ca urmare a modificărilor legislative ulterioare”.

26. Curtea mai observă că textul de lege criticat în cauza de față are aceeași redactare din anul 1998, de la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 160/1998 acesta nesuferind nicio modificare până în prezent. În schimb, pe parcursul anilor, au fost elaborate norme cu forță juridică inferioară, care au reglementat înființarea și autorizarea funcționării farmaciilor veterinare. Astfel, au fost emise succesiv de către președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor o serie de ordine pentru aprobarea și apoi pentru modificarea și completarea Normei sanitare veterinare privind condițiile de organizare și funcționare a unităților farmaceutice veterinare, precum și procedura de înregistrare sanitară veterinară/autorizare sanitară veterinară a unităților și activităților din domeniul farmaceutic veterinar (Ordinul nr. 185/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 21 august 2006, Ordinul nr. 16/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 7 martie 2008, Ordinul nr. 4/2012, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 31 ianuarie 2012, Ordinul nr. 83/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 și 541 bis din 22 iulie 2014). În cuprinsul acestora, printre condițiile pentru înființarea și funcționarea legală a farmaciilor veterinare, a fost menționată și cerința care a generat procesul în cursul judecării căruia a fost ridicată excepția de față, referitoare la necesitatea obținerii certificatului de înregistrare a farmaciei veterinare în registrul unic al cabinetelor veterinare, lucru care, în prezent, este posibil doar dacă acționariatul acesteia este format exclusiv din medici veterinari, după cum prevede art. 1 lit. m) din Statutul medicului veterinar, mai sus citat.

27. Curtea reține că formele de exercitare a profesiei de medic veterinar sunt reglementate în art. 28 din Legea nr. 160/1998. Potrivit acestor prevederi legale, medicii veterinari de liberă practică își pot desfășura activitatea fie în cabinete medicale veterinare, fie în societăți reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, al căror obiect principal de activitate îl reprezintă activitățile veterinare. Totodată, prin art. 31 din Legea nr. 160/1998 se stabilește că unitățile medical-veterinare cu personalitate juridică ce se înființează potrivit Legii nr. 31/1990 vor putea funcționa dacă au ca obiect de activitate principal activitățile veterinare și dacă sunt înregistrate în Registrul unic al cabinetelor medical-veterinare. Așadar, cerința înregistrării în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare este stipulată chiar prin Legea nr. 160/1998.

28. Curtea constată că, din perspectiva învederată în motivarea criticii de neconstituționalitate, a încălcării libertății economice și a dreptului de proprietate, autorul excepției pune problema modului de înființare, organizare și funcționare a farmaciilor veterinare. Așadar, constituționalitatea textului de lege criticat, prin raportare la art. 44 și 45 din Legea fundamentală, se cere a fi analizată prin prisma necesității obținerii, în vederea autorizării farmaciilor veterinare, a certificatului de înregistrare în registrul unic al cabinetelor veterinare, ceea ce ar impune, de fapt, examinarea modului în care este alcătuit acționariatul unităților farmaceutice veterinare organizate potrivit Legii nr. 31/1990 și clarificarea aspectului dacă acesta trebuie să aparțină în totalitate medicilor veterinari sau poate fi partajat, în proporții variabile, cu persoane care nu au calitatea de medic veterinar. Această abordare denotă însă

faptul că autorul excepției, pornind de la dispozițiile art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998 translatează, în realitate, critica de neconstituționalitate asupra art. 28 coroborat cu art. 31 din Legea nr. 160/1998. Or, aceste din urmă prevederi de lege nu formează obiectul excepției de neconstituționalitate în cauza de față, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale.

29. Din perspectiva verificării constituționalității prevederilor art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998 nu prezintă interes dacă pentru autorizarea farmaciilor veterinare este necesar certificatul de înregistrare în Registrul unic al cabinetelor veterinare și nici dacă, în același scop, acționariatul acestora trebuie să aparțină în totalitate medicilor veterinari sau poate fi partajat, în proporții variabile, cu persoane care nu au calitatea de medic veterinar, acestea fiind aspecte a căror legalitate instanțele judecătorești vor trebui să le aprecieze în funcție de circumstanțele specifice cauzei, în considerarea dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 160/1998, care impun obținerea acestuia în vederea autorizării funcționării unităților medical-veterinare cu personalitate juridică, ce se înființează potrivit Legii nr. 31/1990. Așadar, problema constituționalității art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998 prin raportare la art. 44 și 45 din Legea fundamentală nu poate fi analizată prin prisma necesității obținerii, în vederea autorizării farmaciilor veterinare, a certificatului de înregistrare în registrul unic al cabinetelor veterinare.

30. Cu alte cuvinte, modul în care autoritățile administrative cu atribuții în domeniul reglementării activităților specifice medicinei veterinare înțeleg să transpună în legislația secundară exigențele legislației primare poate fi verificat și, eventual, sancționat pe calea contenciosului administrativ, în condițiile în care, așa cum s-a arătat mai sus, prevederile art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998 nu fac referire la această problemă, limitându-se la a statua exclusivitatea medicilor veterinari în ce privește comercializarea și utilizarea produselor biologice, antiparazitare de uz special și medicamentelor de uz veterinar, dar fără să antameze modul de organizare a unităților prin care această activitate se desfășoară.

31. Importanță prezintă exclusivitatea medicului veterinar în ce privește comercializarea și utilizarea produselor biologice, antiparazitare de uz special și medicamentelor de uz veterinar, care, așa cum s-a arătat mai sus, își găsește o justificare rezonabilă prin prisma prevederilor constituționale ale art. 34 și 35 din Constituție care consacră dreptul la ocrotirea sănătății, respectiv dreptul la un mediu sănătos.

32. Față de toate aceste considerații, Curtea constată că prevederile art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998 nu contravin dispozițiilor art. 44 și 45 din Constituție, întrucât consacrarea legală a exclusivității medicilor veterinari în ce privește comercializarea cu amănuntul și utilizarea produselor biologice, antiparazitare de uz special și a medicamentelor de uz veterinar se justifică din perspectiva importanței valorilor apărute prin intermediul acestei prevederi și a gravității consecințelor ce pot apărea în cazul unei soluții legislative diferite.

33. În fine, Curtea reține că, odată cu sesizarea sa cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate, instanța a procedat și la sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene spre a se pronunța, cu titlu preliminar, și a lămuri dacă dreptul Uniunii Europene se opune unei reglementări naționale prin care se instituie în beneficiul medicului veterinar o exclusivitate de comercializare cu amănuntul și utilizare a produselor biologice, antiparazitare de uz special și a medicamentelor de uz veterinar, iar în măsura în care constată că o asemenea exclusivitate este în concordanță cu dreptul Uniunii Europene, dacă dreptul Uniunii Europene se opune ca o asemenea exclusivitate să privească

inclusiv unitățile prin care intervine respectiva comercializare, în sensul ca acestea să fie deținute în procent majoritar sau exclusiv de medic veterinar/medici veterinari. Cauza se află în curs de soluționare.

34. Având în vedere această împrejurare, Curtea Constituțională apreciază că, în ceea ce privește invocarea, în motivarea excepției, a anumitor prevederi de drept al Uniunii Europene, în condițiile în care instanța investită cu soluționarea fondului litigiului a sesizat Curtea de Justiție a Uniunii Europene în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare referitoare chiar la concordanța dintre prevederea din Legea nr. 160/1998 criticată în cauza de față și norme de drept european, Curtea Constituțională trebuie să își limiteze controlul exclusiv la conformitatea textului de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate cu dispozițiile din Constituția României prin raportare la care a fost formulată critica, respectând, astfel, competența exclusivă în materie a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

35. De altfel, în ceea ce privește invocarea legislației Uniunii Europene, prin prisma art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a arătat, într-o primă fază, că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, această competență aparținând instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară, în sensul art. 267 din Tratat, la Curtea de Justiție a Uniunii Europene, situație care se și regăsește, în concret, în cauza de față. Curtea a precizat că sarcina aplicării cu prioritate a reglementărilor dreptului european obligatorii în raport cu prevederile legislației naționale revine instanței de judecată, fiind o chestiune de aplicare a legii, și nu de constituționalitate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.249 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, sau Decizia nr. 750 din 4 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 11 ianuarie 2016).

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Asociația Națională a Distribuitorilor de Produse de Uz Veterinar din România în Dosarul nr. 3.754/2/CAF/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 iulie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului pentru Relația cu Parlamentul de către domnul Dorel Tudor**

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul pentru Relația cu Parlamentul prin Adresa nr. 8.651/MRP din 27 septembrie 2017, precum și Avizul favorabil nr. 55.661/2017 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului pentru Relația cu Parlamentul de către domnul Dorel Tudor,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), art. 89 alin. (2¹) și art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Dorel Tudor exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului pentru Relația cu Parlamentul.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioac

București, 4 octombrie 2017.
Nr. 634.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea doamnei Luisa-Mădălina Maria în funcția de consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor**

Având în vedere prevederile art. 45 alin. (1) și art. 46 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor și ale art. 20 din Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.037/2011, precum și Adresa Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor nr. 40.635 din 27 septembrie 2017, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.416 din 27 septembrie 2017,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Luisa-Mădălina Maria se numește în funcția de consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioac

București, 4 octombrie 2017.
Nr. 635.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea doamnei Ecaterina-Milica Dobrotă în funcția de consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor**

Având în vedere prevederile art. 45 alin. (1) și art. 46 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor și ale art. 20 din Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.037/2011, precum și Adresa Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor nr. 40.635 din 27 septembrie 2017, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.416 din 27 septembrie 2017,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Ecaterina-Milica Dobrotă se numește în funcția de consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 4 octombrie 2017.
Nr. 636.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea doamnei Daniela Mincu în funcția de consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor**

Având în vedere prevederile art. 45 alin. (1) și art. 46 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor și ale art. 20 din Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.037/2011, precum și Adresa Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor nr. 40.635 din 27 septembrie 2017, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.416 din 27 septembrie 2017,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Daniela Mincu se numește în funcția de consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 4 octombrie 2017.
Nr. 637.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind numirea domnului Dan Trăsnea în funcția de consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor

Având în vedere prevederile art. 45 alin. (1) și art. 46 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor și ale art. 20 din Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.037/2011, precum și Adresa Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor nr. 40.635 din 27 septembrie 2017, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.416 din 27 septembrie 2017,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în decizii, domnul Dan Trăsnea se numește în funcția de consilier cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 4 octombrie 2017.
Nr. 638.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

pentru modificarea anexei la Decizia prim-ministrului nr. 229/2013 privind stabilirea componenței Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor

Având în vedere Adresa Ministerului Afacerilor Interne nr. 298.792 din 28 septembrie 2017,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 19 lit. a) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Punctul 11 din anexa „Componența Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor” la Decizia prim-ministrului nr. 229/2013 privind stabilirea componenței Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 30 mai 2013, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

„11. Dan Ionuț Pîrjol — consilier juridic, Ministerul Afacerilor Interne”.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 4 octombrie 2017.
Nr. 639.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**pentru numirea doamnei Roxana-Cezarina Bănică
în funcția de secretar general adjunct al Guvernului,
cu rang de secretar de stat**

În temeiul art. 15 lit. b) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 1 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2007 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea aparatului de lucru al Guvernului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2008, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Roxana-Cezarina Bănică se numește în funcția de secretar general adjunct al Guvernului, cu rang de secretar de stat.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 4 octombrie 2017.
Nr. 640.

★

RECTIFICĂRI

La Decizia prim-ministrului nr. 622/2017 privind constatarea încetării de drept a raportului de serviciu al doamnei Doina Buzăianu, consilier de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice în cadrul Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 756 din 21 septembrie 2017, se face următoarea rectificare:

— la articolul unic, în loc de: „...26 septembrie 2016...” se va citi: „26 septembrie 2017...”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

